

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1734/2020
Рев 2794/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Димитрије Зарић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Дејан Бојић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1081/17 од 11.01.2018. године и решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 501/19 (2012.) од 07.11.2019. године, у седници одржаној 24.12.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужиоца, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1081/17 од 11.01.2018. године и решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 501/19 (2012.) од 07.11.2019. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1081/17 од 11.01.2018. године и решења Вишег суда у Пожаревцу Гж 501/19 (2012.) од 07.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 830/14 од 09.01.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди према туженој да је тужилац власник по основу деобе (према уговору о деоби од 03.05.1976. године између тужиоца и његовог брата ВВ) и одржаја дела кп.бр. .. КО ..., у површини од 27 м2, дефинисан детаљним тачкама ближе наведеним у овом ставу изреке, што је тужена дужна признати, а ова пресуда послужити тужиоцу за упис права својине код Службе за катастар непокретности Жагубица, као

неоснован. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1081/17 од 11.01.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Решењем Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 830/14 од 21.01.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је предлог за понављање правноснажно окончаног поступка пресудом Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 830/14 од 09.01.2017. године. Другим ставом изреке, укинута је пресуда Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 830/14 од 09.01.2017. године и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1081/17 од 11.01.2018. године.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж 501/19 (2012.) од 07.11.2019. године, преиначено је решење Основног суда у Петровцу на Млави – Судска јединица у Жагубици П 830/14 од 21.01.2019. године и одбијен је као неоснован предлог за понављање правноснажно окончаног поступка тужиоца у предмету Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 830/14.

Против правноснажне пресуде и решења донетих у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизије из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужиоца, као изузетно дозвољеним.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији изјављеној против пресуде, као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, јер се наводи ревизије односе на утврђено чињенично стање у вези са стицањем права својине деобом и одржајем дела предметне катастарске парцеле, што није разлог за одлучивање о ревизији због потребе да се размотре правна питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе, или новог тумачења права због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављеној против пресуде у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија изјављена против пресуде недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 27.08.2012. године, а вредност предмета спора означена у тужби износи 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца изјављена против пресуде недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против решења у смислу члана 408. Закона о парничном поступку у вези члана 420. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Врховни касациони суд није прихватио предлог тужиоца за одлучивање о ревизији на решење као изузетно дозвољеној по члану 404. Закона о парничном поступку, зато што спорно правно питање испуњености услова за понављање поступка који је правноснажно окончан по предлогу када је због околности да је тужилац стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих је за тужиоца могла да буде донета повољнија одлука да су ти докази били употребљени у ранијем поступку сходно члану 426. став 1. тачка 10. Закона о парничном поступку, није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијано другостепено решење је у складу са судском праксом и правним схватањима. Како је ревизија усмерена на разрешење конкретног питања, то нема места одлучивању о ревизији као посебној, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Према одредби члана 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а према ставу 5. истог члана, ревизија је увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка. У конкретном случају тужилац побија решење другостепеног суда о одбијању предлога за понављање поступка. Стога ревизија у смислу цитираног члана 420. став 5. ЗПП није дозвољена, с обзиром да се не ради о решењу којим је поступак правноснажно завршен. Нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. ЗПП којим је регулисана дозвољеност ревизије против другостепене пресуде независно од цензуса. Наиме, овде се ради о ревизији као ванредном правном леку која је изјављена ради одлучивања о другом ванредном правном леку, па је дозвољеност те ревизије прописана посебном законском одредбом члана 420. став 5. ЗПП, због које ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и на основу члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија,
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић